

Kaarawan ni Amie

Tumugon kami sa paanyaya ni Aling Belen na dumalo sa kaarawan ni Amie, ang aking kaibigan. Nang araw na iyon napaaga ang aming dating sa kanilang tahanan. “Magandang araw po, Aling Belen,” ang aming pagbati.

“Magandang araw rin. Tuloy kayo.”

Ang wika ni Aling Belen.

Abala ang lahat sa paghahanda. Sa aming paghihintay ay napansin namin

ang madalas na paggamit nila ng “po” at “opo” sa pagsagot sa kanilang mga magulang. Sa tuwing may ipakikisuyo ang isa ay laging may katambal na “pakiusap”.

Agad na sinusunod ng magkakapatid ang iniutos ng kanilang magulang. Mabilis nilang natapos ang paghahanda. Malapit nang mag-umpisa ang salo-salo.

“Halina kayo nang kayo’y makakain na,” ang tawag ni Aling Belen. “Inay, maari ko na po bang hipan ang kandila ng aking keyk?” ang pakiusap ni Amie. “Oo naman, anak,” tugon ni Aling Belen.

Dumating ang Lolo Gil at Lola Gayle ni Amie. Agad niyang sinalubong ang

mga ito. Inabot niya ang kamay ng dalawa at nagmano. Ibinigay naman nila ang regalo kay Amie. "Maraming salamat po," ang kaniyang naging tugon.

Nakangiting nilapitan ni Amie ang kaniyang mga magulang. Humalik at yumakap nang mahigpit sabay bigkas ng mga salitang: "Salamat po, inay at itay. Masayang-masaya po ako sa araw na ito."

Mahigpit din siyang niyakap ng kaniyang mga magulang at mga kapatid.